

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (G o o s): Saaledes som dette Lovforslag er vedtaget af Folketinget, fjerner det sig paa meget bethdelige Punkter fra det af mig fremsatte Forslags Indhold paa en saadan Maade, at det maa kaldes en Tilbagegang i Forhold til det, som jeg ved Fremsettelsen betegnede som ønskeligt at opnaa.

Der er for det første gjort den Forandring, at Lovforslaget er blevet indskrænket til at være en Lov om Universitetets Lønningsforhold, men i det væsentlige ikke har medtaget nogen ny Normering af Lærerpladserne ved Universitetet. Der var foreslaaet 57 Professorater, men er i det vedtagne Lovforslag kun givet 49, hvilket er det nuværende Antal med en ringe Forandring. Der er fremdeles med Hensyn til Lønningerne for Professorerne gjort en meget væsentlig Indskrænkning og Tilbagegang fra, hvad Lovforslaget, som det var fremsat af Ministeriet, indeholdt. Dette Forslag gik nemlig ud paa, at Universitetets Professorer skulde lønnes med en Løn, der i Løbet af 20 Aar steg fra 4,400 Kr. til 6,800 Kr. Det, som er vedtaget, gaar ud paa at give Lønninger stigende fra 3,600 Kr. gennem fire Alderstrin til det samme højeste Maal som for Tiden, nemlig 6,000 Kr. — Det var endelig i Lovforslaget foreslaaet, at forskellige Personer, som ere nødvendige til videnskabelig Medhjælp paa visse Omraader af Universitetsundervisningen, skulle i Sighed med de allerede saaledes behandlede, nemlig Garteneren ved botanisk Have og de to Inspektører ved det zoologiske Museum, gøres til Embedsmænd og ansættes som saadanne med Pensjonsret. Det er ligesledes fraveget i Forslaget, som det er vedtaget i Folketinget. Disse yderligere videnskabelige Medhjælpere, som under Navn af Inspektører ved forskellige Institutter vare opførte i Forslagets § 7 som Embedsmænd, ere overførte eller tilbageførte under den runde samlede Medhjælpssum, som findes i § 8, og de tre, som i Overensstemmelse med det bestaaende ere ladte tilbage, have heller ikke faaet en saa stor Lønningsforbedring, som Lovforslaget havde ønsket. — Endelig er der med Hensyn til den samlede Sum til Honorarer i § 9 istedet blot en Overførelse til § 8 af kun formel Betydning, men ogsaa en Medsættelse af den Forhøjelse i Honorarer, som fra flere af disse i Universitetets tjeneste virkende Personer efter Lovforslaget kræves som ønskelig.

Ved disse Forandringer er det ganske vist, at Lovforslaget er blevet stærkt reduceret eller beklippet, og at det er noget, som

jeg som Minister ikke kan være glad ved er indlysende, idet jeg fastholder, at hvad der var krævet i Lovforslaget, ikke var for meget i Forhold til, hvad Universitetets Interesser kræve, og jeg forstaaer ogsaa saa godt, at det, som det blev udtalt i det andet Ting, for Universitetet og dem, der ere interesserede i dets Stilling, vil være en Skuffelse, at der kommer saa lidt ud af, hvad der har været forelagt, og jeg for min Person er jo ikke saa langt fjernet fra en Stilling ved Universitetet, at jeg ikke meget godt kan forstaa denne Skuffelse, og at ikke jeg, som har kendt og kender Universitetets Onsker, og som har delt dets Forhaabninger og været med til at udarbejde det Forslag, som ligger til Grund for Ministeriets Forslag, ogsaa vedblivende godt kan forstaa, at det er en Skuffelse, at der ikke kommer mere ud deraf.

Naar jeg ikke desto mindre maa anbefale dette Ting at vedtage Forslaget, saaledes som det kommer fra Folketinget, er det, fordi jeg, som jeg har udtalt i det andet Ting, maa betragte det — og jeg mener, enhver maa betragte det saaledes — som et Fremskridt i Forhold til det bestaaende, og fordi jeg ikke kan forstaa, end mindre tilegne mig den Opfattelse, at man, fordi man ikke med eet Spring naar op til det, man har betragtet som det ønskelige Maal — og som jeg vedblivende betragter som det ønskelige Maal — skulde forlæste det, at stige et Trin opad fra det bestaaende, men hellere blive staaende paa det lavere Trin i Udviklingen af disse Forhold, som den nuværende Tilstand betegner. Det er en Opfattelse, jeg ikke kan forstaa og heller ikke har kunnet tilegne mig, og derfor har jeg ikke til Trods for alle de Tilbagestridt, som ere gjorte fra Lovforslaget, heller ikke kunnet forsvare for mig selv at sige: Saa hellere blive ved det bestaaende end at tage noget saa lidt i Forhold dertil; men jeg har fundet det rigtigt allerede i det andet Ting og nu her at give min Tilslutning og sige: Lad os tage det, thi det betegner et Fremskridt. Fremskridtet er jo mindst, for saa vidt der er Tale om Normeringen af ny Pladser, hvorved ikke forstaaes blot Oprettelsen af ny Embedsstillinger, men hvorved maa forstaaes Sabelsen af Lærerpladser, som ere nødvendige eller betragtes som høist ønskelige for at Universitetet vedblivende kan fyldestgøre sin Opgave. Der er jo strøget af Lærerpladser ikke blot dem, som nu eksistere som ekstraordinære Professorater, og som ikke ere nødvendige her, men ogsaa de forskellige ny Professorater, som vare paatænkte i de forskellige Fakulteter, nemlig 1 i det teologiske,